

Ezt a példázatot sokszor félreértik. A gazdag-szegény ellentétre figyelnek, ami itt jól látszik és kiált. Lázár, a koldus üdvözült, a gazdag elkárhozott. Ezért határozták el némelyek, hogy minél szegényebben fognak élni, hogy ezzel is közelebb legyenek Istenhez, biztosabban üdvözüljenek.

De biztosan nem a szegénységért üdvözülünk, és a gazdag sem azért kárhozik el, mert gazdag. Az sem biztos, hogy a földi életben a „gazdag” a gazdag. Ennek a gazdagnak még neve sincs. A koldus neve Lázár, kb. „Isten megsegít”. A Bibliában egy-egy ember nevének a jelentése sokszor utal arra, amilyen ő. Vagy amilyen lesz, amilyenné az Úr akarja tenni őt – ezért adott új nevet Jákóbnak (Izráel) és Simonnak (Péter). – A gazdagról név nélkül beszél az Úr: nem fontos, hogy kicsoda, nem Isten gyermeke, nincs kapcsolata vele. Ez pedig valójában szegénység.

Lázár: akit Isten megsegít. Nemcsak „majd odaát” – sokan, akik most csak panaszkodni tudnak, remélik, hogy „majd odaát” jó dolguk lesz. Más az, ha valaki itt és most, akármilyen szegényen, igazságtalanságok, bántások között él, mégis tudja vallani, hogy Isten megsegíti. Ha tud hálát adni Istennek. Erre nem magától jut el az ember. Zúgolódik, panaszkodik, háborog a legkisebb gond miatt is. A zúgolódásának a lényege: engem ért kár, igazságtalanság, én szenvedek – vagyis én vagyok a középpont, akit mindenkinek mindenben ki kellene szolgálni. Mégis oda lehet fordulni panaszkodás közben is Istenhez, ebből békesség születik, és még a hálaadás is megjön. Példa erre sok zsoltár. „Kezredre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, URam, igaz Isten!” (Zsolt 31,6). Lázár is rábízta magát Istenre.

Lázárnak a gazdag is tudta a nevét. Tudta, hogy Lázárnak Isten a segítsége. Lehet, hogy azt gondolta, hogy őt is Isten segítette meg, tette gazdaggá, mégsem törődött vele. Nemcsak Lázárral, Istennel sem törődött. Lázár nevének üzenete volt számára, de nem hallgatott rá.

Nekünk is lehetnek (vannak) Lázárjaink. Akik a „kapunk elé vannak vetve”, akikkel minduntalan találkozunk. Akiknek adnunk kellene ezt vagy azt: akár testi, akár lelki segítséget. Akiket meg kellene hallgatnunk. Akikért imádkoznunk kellene. Lehet, hogy meg is teszünk sok mindent, mégsem vagyunk a helyünkön, mert magunkat nem bíztuk rá Istenre. Amit adunk vagy teszünk, nem tekintjük úgy, hogy „csak azt adtuk Neked, amit kezedből kaptunk” (1Krn 29,14).

De ez a gazdag semmit sem adott. Azt sem, ami már nem kellett neki: a morzsákat az asztaláról. – Jézus a „pénzszerető farizeusoknak” (Lk 16,14–15) mondja ezt a példázatot, akik igaznak tartották magukat. Ez a gazdag is igaznak tarthatta magát, mert Isten „megáldotta gazdagsággal”. Lázárt pedig átkozottak.

„De Isten ismeri a szíveteket” – ez lesz nyilvánvaló, amikor elérnek a „nagy útelágazáshoz”. Kiderül, hogy Lázárt valóban Isten segítette – az üdvösségre is. Kiderül, hogy a gazdag tudja, ki Lázár. A földi életében úgy gondolta, mindent maga teremtett meg magának, még a „fájdalomcsillapításról” is maga gondoskodott: a lakomái feledtették vele azt, amire Lázár jelenléte is emlékeztette: hogy Isten-hiánya van. Most meglátja, hogy még a fájdalmát sem tudja csillapítani, azt is „felülről” kéri, de nem kapja meg.

Most már törődik másokkal (a testvéreivel), segíteni akar rajtuk, de ennek lejárt az ideje. Ő ekkor már nem segíthet, és nem is kérhet segítséget. A testvéreinek még megvan ez a lehetőségük. Minden megadatott nekik, hogy hiessenek: „van Mózesük és prófétáik”, van Ige. Mózes is, a próféták is előre hirdették, hogy „Isten megsegít”, hogy elküldi a Szabadítót, és Őbenne gondoskodik mindenről. Az áldozatról úgy, hogy maga lesz áldozattá (1Móz 22,11). A békességünkről úgy, hogy Ő bűnhődik. Arról is, hogy mi az Ő szegénysége által

meggazdagodjunk – úgy, hogy mi is gazdagnak tarthassuk magunkat, tudjunk hálát adni és tudjuk másoknak is azt adni, amire szükségünk van – és közben megtapasztaljuk, hogy „Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld 11,25).

Ő az, aki feltámadt a halottak közül. De Ő sem úgy megy el senkihez, mint ahogy Lázárt szeretne volna elküldeni a gazdag. Van Ige – nemcsak Mózes és próféták, hanem evangélium is: az, hogy Ő a földre jött, hogy meghalt értünk, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Vannak bizonyágtételek Krisztusról – a Bibliában is és mai hívók életében is. Ezért van mire és van Kire hallgatniuk az embereknek. Van Kiről beszélnünk, és Ő jelen van a mi életünkben is. Legyen ott egyre inkább Úr, és tudjanak rajtunk keresztül Vele találkozni!

„Az Isten országa nem úgy jön el, hogy az ember jelekből következtethetne rá. Azt sem mondhatják: Íme, itt, vagy íme, ott van! – Mert az Isten országa közöttetek van!”
Lk 17,20b–21